

A Tisztelt Alkotmánybírósághoz

h.sz.: IV/378-3/2022

hianypotlas@mkab.hu

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/ 378-4/2022</i>	
Érkezett: 2022 APR 11. <i>elektronikusan</i>	
Példány: <i>1</i>	Közelítőroda:
Melléklet: <i>0</i> db	<i>1</i>

A jogerős ítéletet hozó bíróság neve és a határozat száma:

Pesti Központi Kerületi Bíróság - **9.Szk. 14.379/2021/7**

Eljárás alá vont:

Stregova Erzsébet

Tárgy:

Alkotmányjogi panasz *egységes szerkezetben hiánypótlással*

Indítványozó: Stregova Erzsébet eljárás alá vont

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Alulírott **Stregova Erzsébet** kérelmez az alábbi

alkotmányjogi panaszt *egységes szerkezetben hiánypótlással*

terjesztem elő:

NYILATKOZAT SZEMÉLYES ADATOK KÖZZÉTÉTELÉRŐL

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához

hozzájárulok / nem járulok hozzá

Kérelem:

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem, az eljárás alá vonttal érintett eljárásokban meghozott végzés, nevezetesen a a Pesti Központi Kerületi Bíróság 9.Szk. 14.379/2021/7-es számú jogerős végzése beleütközik Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma, a fegyveregyenlőség elve), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, másrészt az eljárás alá vonti indok elbírálásához való jog) ütközik. Végül, de nem utolsósorban a VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt (békés gyülekezéshez való jog) jogba és az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe (diszkrimináció tilalma) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti végzést semmisítse meg olyan iránymutatással, hogy az eljárt fenti bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa és s a jelen alkotmányjogi panaszban írtak szerinti bizonyítási teher és mérce szerinti bizonyításra, értékelésre kötelezze.

MELLÉKLETEK

Az iratokat, így a bírósági ítéletet a bíróság terjeszti az Alkotmánybíróság elé.

JOGORVOSLATI LEHETŐSÉGEK KIMERÍTÉSE, HATÁRIDŐ BETARTÁSA

Jogorvoslati lehetőségeimet már kimerítettem. A rendőrségi döntés ellen kifogást jelentettem be, a fenti bíróság végzése ellen nincs helye jogorvoslatnak, 2021. november 23-án vettem kézhez, 2022. január 21-én benyújtottam ezt az alkotmányjogi panaszt (a 60 napos határidőn belül). *A hiánypótlásra felhívást kézhez vettem 2022.03.11-én, a 30. nap vasárnapra 2022.04.10-re esett.*

ÉRINTETTSÉG

A támadott határozatok eljárásaiban eljárás alá vont voltam.

TÉNYÁLLÁS

Az alkotmányjogi panasszal támadott bíróság által megállapított alapügybeli tényállás is „AZ ELJÁRÁS” részben található.

AZ ELJÁRÁS

(Adott esetben az alkotmányjogi panasszal nem érintett részek ismertetése, idézése is szükséges a megértéshez, áttekintéshez)

A támadott szabálysértési határozat szerint

„Nevezettet az intézkedő rendőr tájékoztatta, hogy a veszélyhelyzet idején alkalmazandó védelmi

intézkedések második üteméről szóló 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 5. § (2) bekezdése értelmében gyűlés helyszínén tartózkodni tilos.

A BRFK XVI. ker. Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály feljelentése alapján indult szabálysértési eljárás Stregova Erzsébettel szemben.

Az interneten egy World Wide Rally elnevezésű nemzetközi szerveződés 2021. március 20-ára a Covid-19 koronavírus helyzet kezelése miatt bevezetett korlátozások elleni tüntetésekre hívott fel, melyhez magyar demonstratív személyek is csatlakoztak.

Dr. Lenkei Gábor az interneten tette közzé a <https://www.jogazegeszseghez.hu/> URL címen 2021. március 16-án „Egy csendes séta az emberségért” címmel egy eseményt.

A videóban Dr. Lenkei Gábor elmondta, hogy 2021. március 20-án 11:00 órakor kimegy Budapest, V. kerület Kossuth térre, és ott 10-15 percet fog várakozni, majd onnan elsétál a Budapest XIV. kerület Hősök terére, hogy így nyilvánítson véleményt a járvány kezelésével összefüggő intézkedések miatt. 2021. március 20-án 10:50 órakor Dr. Lenkei Gábor megjelent a Budapest V. ker. Kossuth Lajos téren, ahol megtörtént vele a rendbiztos általi kapcsolatfelvétel. A kapcsolatfelvétel során Dr. Lenkei Gábor elmondta, hogy a Hősök terére kíván elsétálni, senkit nem kér, hogy kövesse őt, de megtiltani azt nem tudja.

A rendbiztos felhívta Dr. Lenkei Gábor figyelmét, hogy az érvényben lévő járványügyi intézkedések alapján a csoportosulás, a gyűléstartás és a gyűlésen való részvétel tilos, melyet Dr. Lenkei Gábor tudomásul vett.

Ezt követően 11:11 órakor a Kossuth Lajos téren tartózkodó kb. 180 fő - Dr. Lenkei Gábort követve - elsétált a Vértanúk tere irányába.

Dr. Lenkei Gábor 11:17 órakor a rendbiztosnak tájékoztatást adott arról, hogy a sétáját a Báthory utca – Bajcsy-Zsilinszky út – Andrássy út útvonalon kívánja folytatni a Hősök teréig.

A sétában résztvevők a gyalogosok részére fenntartott járdán békésen haladtak, nem sípoltak, nem skandáltak. A vonulók többsége a séta során egymástól a 1,5 méter távolságot nem tartotta.

A Bp. VI. ker. Andrássy úton - a Kodály Körönd és a Bajza utca között - a tömeggel szemben rendőri intézkedés kezdődött. A vonulásban résztvevőkkel szemben a veszélyhelyzet idején alkalmazandó védelmi intézkedések második üteméről szóló 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 4. § (1) bekezdése (tilos a közterületen, illetve a nyilvános helyeken a csoportosulás, illetve a gyülekezés) alapján, csoportosulás miatt feljelentés készült.

A rendőri feljelentés alapján megállapítást nyert, hogy 2021. március 20. napon 13 óra 04 perckor Budapest VI. ker. Andrássy út 100. szám előtt egy nagyobb csoport tagjaként azzal együtt haladt, majd mikor az ott lévő padon helyet foglalt Stregova Erzsébetet rendőri intézkedés alá vonták, mivel a csoport tevékenységét folyamatosan figyelemmel kísérte.

Stregova Erzsébet a rendőri intézkedés során kérdésre elmondta, hogy nem a rendezvényen vesz részt, csak a fenti padra napozás céljából ült le.

Stregova Erzsébet a rendőri intézkedés megkezdésekor a személyigazolványát az intézkedő rendőr többszöri kérésére és felszólítására sem volt hajlandó átadni, továbbá megállapítást nyert, hogy a jogszabályban előírt - a száját és az orrot eltakaró - maszkot nem rendeltetésszerűen viselte, mivel az csak a száját takarta.

Az intézkedő rendőrök rendőrök tájékoztatták nevezett személyt, hogy nagyobb csoport tagjaként tartózkodott a helyszínen, ezért szabálysértést követett el, mivel a hatályos jogszabályi rendelkezések értelmében a csoportosulás tilos. [REDACTED] ezen közlést megértette, tudomásul vette, a szabálysértés elkövetését a helyszínen nem ismerte el.

Stregova Erzsébet cselekményével megvalósította a védelmi intézkedések ideiglenes szigorításáról szóló 104/2021. (III.05.) Korm. rendelet 2. § (2) bekezdésébe ütköző és a 104/2021. (III.05.) Korm. rendelet 10. § (1) bekezdése szerint minősülő szigorított védelmi intézkedések megszegése szabálysértést, a veszélyhelyzet idején alkalmazandó védelmi intézkedések második üteméről szóló

484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 4. § (1) bekezdésbe ütköző és a 484/2020. (XI. 10.) Korm. rendelet 23. § (1) bekezdés szerint minősülő veszélyhelyzet idején a második ütemű védelmi intézkedések megszegése szabálysértést, továbbá a 414/2015. (XII. 23.) Korm. rendelet (a személyazonosító igazolvány kiadása és az egységes arcképmás- és aláírás-felvételezés szabályairól) 34. § (1) bekezdésébe ütköző és a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény 207. § (1) bekezdés I. fordulata szerint minősülő személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése szabálysértést, melyet a jogszabályok **750.000 Ft-ig terjedő pénzbírsággal rendelnek büntetni.**”

Kifogásomban elsődlegesen kértem, hogy a Szabstv. 83. § (1) bekezdés a) pontja alapján a bróság a szabálysértési eljárást szüntesse meg, mert a cselekmény nem szabálysértés. Amennyiben erre nem lát lehetőséget, úgy másodlagosan kértem, hogy a cselekmény csekély tárgyi súlyára tekintettel a Szabstv. 20. § (1) bekezdésére tekintettel a figyelmeztetés intézkedést alkalmazza. Amennyiben a T. Hatóság arra sem lát lehetőséget, hogy a figyelmeztetés intézkedést alkalmazza, úgy harmadlagosan és negyedlegesen kértem, hogy a cselekmény társadalomra veszélyességének csekély fokára való tekintettel (harmadlagosan) és szociális helyzetemre tekintettel (negyedlegesen) törölje el a pénzbírságot

Kérelmemet a következőkkel indokoltam:

Szabálysértési eljárás indult ellenem a veszélyhelyzet idején a második ütemű védelmi intézkedések megszegése szabálysértés elkövetése miatt a 484/2020. Korm.r. (XI.10.) Korm.r. 5. § (2) bekezdése és 23. § (1) bekezdése alapján.

A 484/2020 (XI.10.) Korm.r. 4. § (1) bekezdése szerint tilos a közterületen, illetve a nyilvános helyeken a csoportosulás, illetve a gyülekezés.

Az 5. § (1) bekezdés alapján tilos - a 6. § szerinti kivétellel - rendezvényt, valamint gyűlést szervezni, illetve tartani.

A (2) bekezdés szerint rendezvény helyszínén - a 6. § szerinti kivétellel - a rendezvény helyszínétől függetlenül tilos tartózkodni. **Gyűlés helyszínén tartózkodni tilos.**

(3) Ezen alcím alkalmazásában rendezvény különösen

a) a rendszeresen vagy meghatározott alkalomból, illetve időpontban tartott, nyilvános, valamint nem nyilvános, válogatott lemezbemutató vagy élő előadás útján nyújtott zeneszolgáltatást főszolgáltatásként nyújtó esemény,

b) a kulturális esemény,

c) a sportesemény,

d) a magánrendezvény, valamint

e) a karácsonyi vásár.

(4) Ezen alcím alkalmazásában a vallási közösségek szertartása - a házasságkötés, valamint a temetés kivételével - nem minősül rendezvénynek. A szertartás megtartásáról a vallási közösség dönt.

A 484/2020 (XI.10.) Korm.r. 23. § (1) bekezdése szerint a Szabstv. 1. § (1) bekezdésétől eltérően szabálysértést követ el, aki

a) az 1. § (1), (2) és (4) bekezdésében, 2. § (3) bekezdésében, 3. § (1), (3) és (7) bekezdésében, 4. § (1) és (3) bekezdésében, **5. § (2) bekezdésében**, 6. § (1) és (5) bekezdésében, 9. § (1) bekezdésében, 10. § (1) bekezdésében, 12. § (1) és (2) bekezdésében, 17. § (7) bekezdésében, 18. § (1) bekezdésében

vagy

b) a 8. § (1) bekezdésében

meghatározott védelmi intézkedést megszegi.

(2) A Szabstv. 11. § (1) bekezdésétől eltérően

a) az (1) bekezdés a) pontja szerinti szabálysértés esetén a pénzbírság legalacsonyabb összege ötezer forint, legmagasabb összege ötszázezer forint,

b) az (1) bekezdés b) pontja szerinti szabálysértés esetén a pénzbírság legalacsonyabb összege százötvenezer forint, legmagasabb összege egymillió forint.

(3) Az (1) bekezdés a) pontja szerinti szabálysértés esetén a helyszíni bírság összege a Szabstv. 99. § (2) bekezdésétől eltérően ötezer forinttól százötvenezer forintig, a szabálysértés ismételt elkövetése esetén kétszázezer forintig terjed.

(4) Az (1) bekezdés b) pontja szerinti szabálysértés esetén a helyszíni bírság összege a Szabstv. 99. § (2) bekezdésétől eltérően százötvenezer forinttól ötszázezer forintig, a szabálysértés ismételt elkövetése esetén hatszázezer forintig terjed.

A 28. § alapján e rendelet rendelkezéseit 2021. március 1-ig lehet alkalmazni.

A 80/2021. Korm.rendelet meghosszabbította ezen 484/2020-as Korm.r. hatályát „a koronavírus-világjárvány elleni védekezésről szóló 2021. évi I. törvény hatályvesztéséig”, de az a kihirdetését követő 8. nap vesztí hatályát, azaz éppen 2021. május 22-én.

Az AA-AD következő pontokbeli részekkel indokoltam a szabálysértési határozat elleni kérelmem.

A bíróság szerint:

ATV. 2021. 11. 23.

Pesti Központi Kerületi Bíróság
9.Szk.14379/2021/7. szám

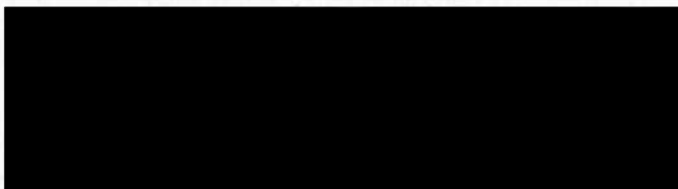

A Pesti Központi Kerületi Bíróság Budapesten, 2021. november 4. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

VÉGZÉST:

A bíróság

Stregova Erzsébet

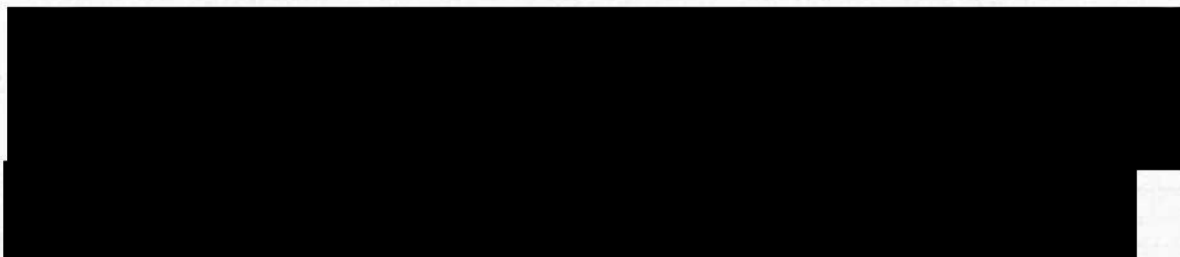
eljárás alá vont személlyel szemben a szigorított védelmi intézkedések megszegése és más szabálysértések elkövetése miatt a Budapesti Rendőr-főkapitányság XI. kerületi Rendőrkapitányság, mint szabálysértési hatóság 01811/653-8/2021. szabs. számú határozatát akként változtatja meg, hogy a kiszabott pénzbírságot [REDACTED] mérsékli.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

- [1] A BRFK XI. kerületi Rendőrkapitányság a 01811/653-8/2021. szabs. számú határozatával az eljárás alá vont személyt a védelmi intézkedések ideiglenes szigorításáról szóló 104/2021. (III.5) Korm. rendelet 2. § (2) bekezdésébe ütköző és a 10. § (1) bekezdése szerint minősülő szigorított védelmi intézkedések megszegése szabálysértés, a veszélyhelyzet idején alkalmazandó védelmi intézkedések második üteméről szóló 484/2020. (XI.10.) Korm. rendelet 4. § (1) bekezdésébe ütköző és a 23. § (1) bekezdése szerint minősülő a veszélyhelyzet idején a második ütemű védelmi intézkedések megszegése szabálysértés, valamint a Szabs. tv. 207. § (1) bekezdése szerint minősülő a személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelességek megszegése szabálysértés elkövetése miatt [REDACTED] pénzbírsággal sújtotta.
- [2] A szabálysértési határozat tényállásának a lényege szerint a BRFK XVI. kerületi Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály beosztottjai Stregova Erzsébetet 2021. március 20. napján 13 óra 04 perckor a Budapest, VI. kerület Andrásy út 100. szám előtt, a World Wide Rally elnevezésű nemzetközi szerveződés, illetve az ehhez csatlakozó magyarországi demonstrációt kezdeményező személyek által az internetes portálon közzétett felhívásra a Covid-19 koronavírus helyzet kezelése miatt bevezetett korlátozások elleni tüntetésre 2020. március 20-ra meghirdetett országos demonstráció környékén intézkedés alá vonták, mivel a békés sétát végző csoportosulás tagjaként haladt, majd a tényállásbeli helyen egy padon helyet foglalt. A rendőri intézkedés során a maszkot nem viselte rendeltetésszerűen, mivel az csak a száját takarta, illetve beszéd közben szájáról is többször lehúzta, továbbá személyazonosító igazolványát többszöri kérés és felszólítás ellenére nem adta át az intézkedő rendőrnek.

- [3] A szabálysértési hatóság határozata ellen az eljárás alá vont személy a törvényes határidőn belül kifogást terjesztett elő, amelyben személyes meghallgatását kérte a bíróságtól. Kifogásában szabálysértési felelősségét tagadva kérte a büntetése törlését, hivatkozva arra, hogy cselekménye nem szabálysértés, továbbá hivatkozva egyebek mellett a cselekmény csekély tárgyi súlyára, a külföldi joggyakorlatra, alkotmánybíróági határozatokra, valamint arra, hogy cselekménye nem volt veszélyes a társadalomra, illetve a 484/2020. Korm. rendelet alkotmányellenességére.
- [4] A kifogás alapján a szabálysértési hatóság a határozatát nem változtatta meg, illetve nem vonta vissza, ezért az ügy iratait a Szabs. tv. 106. § (2) bekezdése alapján az illetékességgel rendelkező járásbíróshoz felterjesztette.
- [5] Az eljárás alá vont személy beadványában kifejezetten kérte, hogy a bíróság kifogását tárgyaláson bírálja el, így a bíróság a Szabs. tv. 110. § (1) bekezdése alapján tárgyalást tartott.
- [6] A bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a következő tényállást állapította meg.

Az eljárás alá vont személy kifogása az alábbiak szerint részben alapos.

- [9] A bíróság a szabálysértési ügyiratokból és a tárgyaláson lefolytatott bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a szabálysértési hatóság a beszerzett bizonyítékok – a rendőri feljelentés és a kamerafelvétel - alapján okszerűen következtetett az eljárás alá vont személy szabálysértési felelősségére.
- [10] Az eljárás alá vont személy a tárgyaláson az írásbeli vallomásában előadott védekezését fenntartva előadta, hogy a tényállásbeli helyen a demonstráción, a békés sétán résztvevőként volt jelen, ott sajtómunkatársként, riporterként interjút készített. Előadta, hogy a sajtóigazolványát az intézkedés során azért nem vette elő, mert nem volt még olyan helyzetben, hogy igazoltatták volna, ezért nem jutott eszébe. Elmondta továbbá, hogy valóban ott ült a barátnőjével a helyszínen egy padon, mikor igazoltatták, illetve a maszkot azért nem viselte a jogszabályban előírt módon, hogy értsék, amit beszél, továbbá, hogy rendesen kapjon levegőt. Ténybelileg nem vitatta, hogy a maszkot nem az előírás szerint viselte, ahogy azt sem, hogy személyazonosságát felszólítás ellenére nem igazolta. Védekezésében előadta, hogy álláspontja szerint a cselekmény idején rendőri túlkapás történt, illetve abban a pánik hangulatban, ahogy a rendőrök felléptek velük szemben, nem jutott eszébe a sajtóigazolvánnyal igazolni magát. Kérte, hogy a bíróság a tényállásbeli cselekményét az általa becsatolt iratok, valamint az „egész lényével” képviselt tevékenysége alapján ítélje meg.
- [11] A bíróság az okirati bizonyítékként értékelt rendőri jelentéssel kapcsolatban rámutat arra, hogy az adott helyzetben a meghatározott személyekkel szemben intézkedő rendőrök hivatalos személy minőségben jártak el, így érdektelennek, elfogulatlanak tekinthető az ügyben. A büntetőjogi

felelőssége tudatában tett rendőri feljelentés közokirat, mely – az ellenkező bizonyításáig – hitelt érdemlően bizonyítja a benne foglalt intézkedést, továbbá az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát, úgyszintén az okiratban foglalt nyilatkozat megtételét, valamint annak idejét és módját. Ennek kapcsán azt is megjegyzi a bíróság, hogy a rendőrt szabálysértés észlelése esetén intézkedési kötelezettség terheli, amely kötelezettségének eleget tett, miután közvetlenül észlelte a jogsértő magatartást.

- [12] A bíróság a tárgyaláson tanúként hallgatta meg az intézkedő rendőröket, akik a rendőri jelentésben foglaltakat fenntartva egybehangzóan nyilatkoztak a tekintetben, hogy észlelték, hogy a cselekmény idején az eljárás alá vont személy a demonstráción résztvevőként volt jelen, ahol a vonuló tömegben haladt, valamint nem viselte a maszkot előírászerűen, továbbá személyazonosságát többszöri felszólítás ellenére nem igazolta.
- [13] A bíróság a tárgyaláson tanúként hallgatta meg [REDACTED] akik az eljárás alá vont személy vallomását alátámasztva előadták, hogy a cselekmény idején a békés sétát végző csoportosulás tagjaként vettek részt, amelyen az eljárás alá vont személy is tartózkodott. Előadták továbbá, hogy az eljárás alá vont személy rendőri igazoltatása során nem voltak jelen.
- [14] A bíróság a fentiekén túlmenően okirati bizonyítékként értékelte a rendelkezésre álló kamerafelvételt, valamint fényképfelvételeket, amely szerint az egyik felvételen Stregova Erzsébet is látható, amint a vonuló tömegben halad. A kamerafelvételen látható továbbá, hogy az eljárás alá vont személy a rendőri igazoltatás során nem viselte megfelelően a maszkot, mivel az az orrát nem fedte, illetve szájáról több alkalommal lehúzta, továbbá személyazonosító igazolványát többszöri felszólítás ellenére nem adta át az intézkedő rendőrnek.
- [15] Ennek alapján a szabálysértési hatóság a határozatának az indokolásában helyesen jutott arra az álláspontra, miszerint megállapítható a gyűlésen részvétel A rendőri feljelentésből és a kamerafelvételtől, valamint a vallomásokból kitűnik, hogy a maszkot az eljárás alá vont személy nem viselte, továbbá személyazonosságát az intézkedés során nem igazolta. Így részéről a maszkviselési kötelezettség elmulasztása, illetve a személyazonosság igazolásával kapcsolatos kötelezettségek megszegése tényszerűen bizonyítást nyert.
- [16] A bíróság rávilágít arra, hogy az aktuális veszélyhelyzeti rendelkezésekről a közmédia napról-napra folyamatosan tájékoztatja az állampolgárokat, így a maszkviseléssel, a kijárási korlátozásokkal, a csoportosulási, gyülekezési tilalommal kapcsolatos kötelező rendelkezések a lakosság széles körében köztudottan elterjedtek. A tömegtájékoztatásban közrebocsátják a veszélyhelyzeti szabályok megszegésével előforduló esetek számát, s a közélet minden területén – bevásárló központokban, tömegközlekedési járműveken – rendszeresen felhívják a figyelmet az irányadó védelmi intézkedések betartására. A veszélyhelyzettel kapcsolatos fokozott hatósági figyelmet egyben felelősséget támasztja alá a rendőri intézkedések számának megnövekedése és szigorodása.
- [17] A bíróság megítélése szerint, amennyiben az eljárás alá vont személy nem szándékozott volna jogszabályt sérteni, úgy szabályosan, orrot és száját elfedő maszk használatával jelenik meg, s elkerüli az olyan helyszínen való tartózkodást, ahol szemmel láthatóan a Rendőrség nagy számú képviselője több emberrel szemben intézkedést foganatosít, továbbá az igazoltatás során együtt működő magatartást tanúsít.
- [18] A bíróság az eljárás alá vont személynek a sajtóigazolványra vonatkozó mentességre hivatkozását illetően rámutat arra, hogy az eljárás alá vont személy – érvényes sajtóigazolványa ellenére - nem munkaviszonyból/megbízási jogviszonyból származó kötelességet teljesített, mikor álláspontja szerint sajtósként vett részt a rendezvényen, tekintettel arra, hogy nem sajtószerv hivatalos

megbízásából, hanem saját elhatározásából készített tudósítást az eseményekről.

- [19] A bíróság az eljárás alá vont személynek a 484/2020. (XI.10) Korm. rendelet Alkotmánybírósági felülvizsgálatával kapcsolatban való hivatkozását illetően rámutat arra, hogy egyetlen AB határozat sem semmisítette meg a Korm. rendelet hatályos rendelkezését, csak a jogalkotó részére szabott kötelező útmutatásokat a jövőre nézve. Ebből következik, hogy eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában a szabálysértési hatóság és a bíróság eljárásában változatlan tartalommal a hivatkozott rendelkezés az irányadó, attól mérlegelés útján főleg nem lehet eltérni.
- Az eljárás alá vont személy védekezése alapvetően az Alaptörvény rendelkezéseinek az általános értelmezésén és magyarázatán alapul, s figyelmen kívül hagyja, hogy a pandémia okozta fokozott veszélyhelyzet nemcsak Magyarországon, hanem a világ minden pontján szükségszerűvé tette a védelmi intézkedések bevezetését, az emberi élet és egészség védelme érdekében az alapvető személyiségi és egyéb jogok korlátozását, s eme tilalmak betartásának a szigorú ellenőrzését. Ezt a tendenciát követte a Korm. rendelet 23.§ (1) és (2) bekezdése – beleértve törvényi szinten a Szabs. tv. 239/A. § (1) bekezdés a) pontját is –, amely a védelmi intézkedésekre vonatkozó tilalom betartásának a megszegését szabálysértési kategóriába emelte, s a hozzá fűzött pénzbírság minimumát az eddig nem ismert legmagasabb, 500.000,-Ft összegben határozta meg. Az eljárás alá vont személy cselekvősege társadalomra veszélyességének a hiánya ilyen jogszabályi háttérrel körbe véve kizárt.
- [20] A Szabs. tv. 116. § (1) bekezdése alapján a bíróság a szabálysértési hatóság határozatát akkor változtatja meg, ha a kifogásban olyan új tényt állítanak, vagy olyan új bizonyítékokra hivatkoznak, amelyet a szabálysértési hatóság a kifogással támadott határozat meghozatala során nem ismert, illetve ha a szabálysértési hatóság jogszabályt helytelenül alkalmazott, egyébként a határozatot hatályban tartja.
- [21] A bíróság megállapította, hogy a szabálysértési hatóság az eljárását a Szabs. törvény előírásainak megtartásával folytatta le, a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, azonban az alkalmazott pénzbírság kiszabásakor nem alkalmazta kellőképpen a fokozatosság elvét. A bíróság a joghátrány megállapítása körében a Szabs. tv. 21. §-ában foglaltak alapján enyhítő körülményként értékelte az eljárás alá vont személy tiszta szabálysértési előéletét, valamint személyi körülményeit, jövedelmi viszonyait.
- [22] A bíróság fentiekre való tekintettel – figyelemmel a Szabs. tv. 21. §-ában írt büntetékiszabási elvekre és az enyhítő körülményekre is – a szabálysértési hatóság határozatát megváltoztatva a kiszabott pénzbírság összegét a rendelkező részben foglaltak szerint mérsékelte, a szabálysértési hatóság határozatát a Szabs. tv. 116. § (1) bekezdés b) pontja alapján megváltoztatta.
- [23] A bíróság tájékoztatja az eljárás alá vont személyt, hogy amennyiben a pénzbírságot egy összegben megfizetni nem tudja, úgy részletfizetés engedélyezése iránti kérelemmel fordulhat a lakóhelye szerint illetékes általános szabálysértési hatósághoz.
- [24] A végzéssel szembeni fellebbezés lehetőségét a Szabs. tv. 116. § (3) bekezdése zárja ki.

Pesti Központi Kerületi Bíróság
9.Szk.14379/2021/7. szám

5

[25] A végzés a Szabs. tv. 138.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében a meghozatala napján jogerős.

Budapest, 2021. november 4.

dr. Bors Marianna s. k.
bíróági titkár

A végzés 2021. november 4. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2021. november 4.

dr. Bors Marianna s. k.
bíróági titkár

BÍRÓI DÖNTÉST ÉRDEMBEN BEFOLYÁSOLÓ JELLEG:

Az önkényes mérlegelés tilalma megszegése *fogalmilag, minden esetben tehát* a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, hiszen maga az önkényes mérlegelés vezet önkényes döntésekhez, ezért csak annyit kell hozzátennünk ehhez, hogy az érdemi döntést magát befolyásolta maga az ügy érdemében elkövetett önkényes mérlegelés-sorozat és diszkrimináció, hiszen ***azonos helyzetű csoportok között diszkriminált a békés gyülekezési jog tekintetében, (az állami mainstream nézetek, itt állami járványügyi nézetek elleni tiltakozói csoporthoz tartozás). S persze az elbírálatlan indokaim el nem bírálása is az eljárásbeli vereségemhez vezetett, így a társadalomra veszélyességgel kapcsolatos érveimé különösen.***

ALAPTÖRVÉNY-ELLENESSÉG MIBENLÉTE TÉTELESEN:

Jelen alkotmányjogi panaszomban kértem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLII. tv. (továbbiakban: Abtv.) 27. §-a szerint, hogy a velem, az eljárás alá vonttal érintett eljárásokban meghozott végzés, nevezetesen a a Pesti Központi Kerületi Bíróság 9.Szk. 14.379/2021/7-es számú jogerős végzése beleütközik Magyarország Alaptörvényébe - XXVIII. cikke (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma, a fegyveregyenlőség elve), s (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, másrészt az eljárás alá vonti indok elbírálásához való jog) ütközik. Végül, de nem utolsósorban a VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt (békés gyülekezéshez való jog) jogba és az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe (diszkrimináció tilalma) ütközését is állapítsa meg az Alkotmánybíróság és a fenti végzést semmisítse meg olyan iránymutatással, hogy az eljárt fenti bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítsa és s a jelen alkotmányjogi panaszban írtak szerinti bizonyítási teher és mérce szerinti bizonyításra, értékelésre kötelezze.

A./ Nyilvánvaló az önkényes mérlegelés tilalmába ütköző eljárásjogi, egyben a tisztességes eljáráshoz való jogot ügydöntő eljárásjogi jellegénél fogva is megszegő Alaptörvényt sértés a következő:

Előjáróban, mivel a tisztességes eljáráshoz való jog (Alaptörvény - XXVIII. cikke (1) bekezdése) részelemeit is támadom és azok zömükben nem nevesítettek az Alaptörvényben (így az önkényes mérlegelés tilalma sem), ezért az alkotmányos rendelkezés és a sérelem kapcsolatát nem minden esetben tudom megjelölni a cikk ill. § vagy bekezdés, fordulat feltüntetésével, ez azonban a befogadhatóságot nem befolyásolhatja negatívan.

A támadott végzés **[19] bekezdésében írtak** és az azokkal kapcsolatos bírósági álláspont nem fogadható el, alkotmányellenes az alábbiak szerint:

A bírósághoz fordulás jogának és a hatékony jogorvoslathoz való jog biztosításának ésszerű korlátját jelenti, hogy mivel egy pert akár egyetlen jogi és ténybeli indokkal is meglehet nyerni, ezért **az indokok mindegyike elbírálást igényel**, az elbírálás mélysége lehet vitatott, de nem lehet a bírósági indok sem kinyilatkoztatásos jellegű, s akár egyetlen indok, jogi érv elbírálatlansága már alkotmányellenes, akkor is ha ügydöntő, akkor is ha nem ügydöntő jellegűnek minősítettettség végül. Azaz a bíróság végső soron a 3354/2020 AB. határozatot parttalanul alkalmazta és hivatkozás nélkül.

Az eljárás alá vont indítványozó álláspontja szerint a Magyarország Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja a jogszabályok, **így az eljárási jogszabályok az Sztv-nek és az Alaptörvénynek megfelelő alkalmazását.** Az bíróságnak az Alaptörvény alapján is köteles volt az ügyre vonatkozó indítványokat és észrevételeket kellő alapossággal megvizsgálni és ezek értékeléséről az ügyre vonatkozó határozatban számot adni.

Attól nem válik negyedfokú jellegű tilalmazott superbírósággá az Alkotmánybíróság, ha a fentieket észleli, rögzíti és anélkül, hogy a helyes döntést biztosítana, helyt ad a panaszomnak. Az ugyanis tartalomtól is független ténykérdés, hogy az elbírálatlanság tételiesen mely indokaimra, mely kérdésekre terjedt ki vagy sem. Számbavétel és nem ügydöntő állásfoglalás vezethet tehát jelen alkotmányjogi panasz sikeréhez ebben a pontban. Fegyveregyenlőség, a vonatkozó kötelező eljárásjog mibenléte, helyes értelme önkényes mérlegelése, általában a tisztességes eljárás kérdése képezi e körben az alkotmánybírósági határozathozatal alkotmányos tárgyát, a szoros kapcsolat az alkotmányos rendelkezés és a sérelem között fennáll. A fegyveregyenlőség az azonos eljárási jogok, az elbíráláshoz, mérlegeléshez való jog témája is, az ellenérdekű felek, a hatóság e körben is egyenlő jogokkal bírnak, az elbíráláshoz való jog elválaszthatatlan a bizonyításhoz való egyenlő jogoktól.. Akkor lehet hatékony egy jogorvoslat, ha a támadott ítélet indokolása „nem szenved egyoldalú elbírálatlanságban”. Az elbírálatlanság győzelmet kizáró jellegét öltötte.

Ennek elmulasztása tehát olyan bírósági hiba, mely egyértelműen önkényes, minden ésszerűséget, a fenti jogi előírás egyszerű nyelvtani értelmezését is sérti, a „fekete fehér”-jellegűvé vált a hazai bírói jogban, így a hatékony érdemi döntéshez, jogorvoslathoz és így indokoláshoz való jogba is ütközik, a fegyveregyenlőséget is sérti. Ezzel az Alaptörvény **XXVIII. cikke (1) bekezdése (tisztességes tárgyaláshoz való jog) és (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, és ezekkel összefüggésben is sérült a VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt (békés gyülekezéshez való jog) jogba és az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe (diszkrimináció tilalma).**

Ezen alkotmányos elveket, érveket el kellett volna bírálni és nem indokolás-nélkül hagyni, az alábbi megalázóan rövid és ködös, felületes indokolással elintézni, egyben diszkriminációt nem alkalmazni:

[19] A bíróság az eljárás alá vont személynek a 484/2020. (XI.10) Korm. rendelet Alkotmánybírósági felülvizsgálatával kapcsolatban való hivatkozását illetően rámutat arra, hogy egyetlen AB határozat sem semmisítette meg a Korm. rendelet hatályos rendelkezését, csak a jogalkotó részére szabott kötelező útmutatásokat a jövőre nézve. Ebből következik, hogy eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában a szabálysértési hatóság és a bíróság eljárásában változatlan tartalommal a hivatkozott rendelkezés az irányadó, attól mérlegelés útján főleg nem lehet eltérni.

Az eljárás alá vont személy védekezése alapvetően az Alaptörvény rendelkezéseinek az általános értelmezésén és magyarázatán alapul, s figyelmen kívül hagyja, hogy a pandémia okozta fokozott veszélyhelyzet nemcsak Magyarországon, hanem a világ minden pontján szükségszerűvé tette a védelmi intézkedések bevezetését, az emberi élet és egészség védelme érdekében az alapvető személyiségi és egyéb jogok korlátozását, s eme tilalmak betartásának a szigorú ellenőrzését. Ezt a tendenciát követte a Korm. rendelet 23.§ (1) és (2) bekezdése – beleértve törvényi szinten a Szabs. tv. 239/A. § (1) bekezdés a) pontját is –, amely a védelmi intézkedésekre vonatkozó tilalom betartásának a megszegését szabálysértési kategóriába emelte, s a hozzá fűzött pénzbírság minimumát az eddig nem ismert legmagasabb, 500.000,-Ft összegben határozta meg. Az eljárás alá vont személy cselekvősege társadalomra veszélyességének a hiánya ilyen jogszabályi háttérrel körbe véve kizárt.

AA./

A cselekmény nem szabálysértés, mert nem veszélyes a társadalomra

A Szabstv. 1. §-a definiálja a szabálysértés fogalmát, amelynek egyik eleme a társadalomra veszélyesség. Társadalomra veszélyesség nélkül tehát nincs szabálysértés. A szabálysértés a törvényi definíciója alapján a szabálysértés tényállásszerű és társadalomra veszélyes cselekmény. A törvényben rögzített társadalomra veszélyesség két összetevőből áll: a cselekmény a bűncselekményként történő büntetni rendeléshez szükségesnél kisebb fokban sérti vagy veszélyezteti Magyarország állami, társadalmi vagy gazdasági rendjét, a természetes és jogi személyek, valamint a jogi személyiség nélküli szervezetek személyét vagy jogait, ÉS amelyre a Szabstv. szabálysértési elzárás büntetés kiszabását is lehetővé teszi, vagy járművezetéstől eltiltás alkalmazását kötelezően elrendeli. A két feltétel konjunktív feltételként szerepel a törvényben, ami azt jelenti, hogy együttesen kell fennállniuk, hogy egy konkrét magatartásra társadalomra veszélyesként lehessen tekinteni; bármelyik hiánya kizárja ennek lehetőségét.

Az alaki jogellenesség szerint az eljárás alá vont személy szabálysértési normában rögzített cselekvési vagy magatartási formától való tartózkodási kötelezettségét megszegi. Ennek vizsgálata az objektív tényállási elemek értékelésével végezhető el. Az alaki jogellenesség azonban nem ad választ arra, hogy miért nyilvánít a jogalkotó egy cselekményt jogellenessé, illetve, hogy ennek az indoknak a konkrét esetben történő igazolhatósága fennáll-e. Ezt a materiális jogellenesség, azaz a társadalomra veszélyesség - vizsgálata után lehet megnyugtatóan rendezni, ez biztosítja ugyanis, hogy az alaki jogellenesség tartalmi elemeinek indoka és a tételes jog alkalmazása igazolva van.

A Szabstv. dogmatikai rendszerében a materiális jogellenesség a társadalomra veszélyesség vizsgálatát jelenti. A társadalomra veszélyesség nem más, mint a kodifikált materiális jogellenesség, amelynek hiányában nem állapítható meg szabálysértés. A szabálysértés nem önmagában, hanem a védett jogi tárgyra való kihatásában veszélyes a társadalomra. A társadalomra veszélyesség jellegét és fokát alapvetően az egyik oldalról az alapjog-gyakorlás jelentősége és a demokratikus társadalmakban betöltött szerepe, a másik oldalról pedig a támadott jogtárgy jelentősége és az azt ért sérelem foka határozza meg.

A társadalomra veszélyesség körében érdemes felidézni az Alkotmánybíróság közelmúlt-béli gyakorlatát a szabálysértési jog rendelkezései és a véleménynyilvánítás szabadsága konfliktusa kapcsán.

Egy köztisztasági szabálysértéssel kapcsolatos ügyben a 14/2019. (IV. 17.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kategorikusan foglalt állást a társadalomra veszélyesség hiánya mellett.

“[21] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt fontosnak tartja kiemelni azt az 1/2019. (II. 13.) AB határozatában már rögzített szempontot, miszerint egy cselekmény büntethetőségének a megítélése során arra is figyelemmel kell lenni, hogy bár a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) és a Szabs. tv. is (többek között) az alkotmányos (az Alaptörvény szerinti társadalmi, gazdasági, állami) rend sérelméhez, illetve annak veszélyeztetéséhez köti az egyes cselekmények társadalomra veszélyességének megítélését, amennyiben egy cselekmény az Alaptörvény által védett alapjog-gyakorlásnak minősül (így pl. a véleménynyilvánítás szabadságának körébe esik), eleve kizárt annak társadalomra veszélyessége {lásd: 1/2019. (II. 13.) AB határozat,

Indokolás [44]}.”

Ennek megítéléshez az eljáró bírónak vizsgálnia kell, hogy az adott cselekmény a szólásszabadság által védett tevékenységek körébe tartozik-e. Ehhez is nyújt azonban támpontot az Alkotmánybíróság.

“[26] 2.2. A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy annak megítélése, hogy az adott kommunikatív cselekmény valóban a szólásszabadság hatálya alá tartozik-e, több tényező összetett értékelése alapján dönthető csak el. Az Alkotmánybíróság az 1/2019. (II. 13.) AB határozatában kiemelte, hogy egy tett véleménynyilvánításként kezelésének szükséges, de semmiképp sem elégséges feltétele, hogy a cselekményt elkövető a véleménye kifejezésének céljából cselekedjen – annak ellenére, hogy egy tett véleménysszabadság oldaláról történő megítélése szempontjából a jogalkalmazónak elsődlegesen azt kell vizsgálnia, hogy a cselekvőnek mi volt a célja, illetve motívuma a cselekvése során. A véleménysszabadság alkalmazásához ugyanis az is szükséges, hogy a közlés választott formája objektív módon is alkalmasnak tekinthető eszköze, közvetítője legyen gondolatok közlésének {1/2019. (II. 13.) AB határozat, Indokolás [36]}.”

“[33] Annak megítélése tehát, hogy adott esetben a véleménynyilvánítás szabadságának hatálya alatt vizsgálendő, erős alkotmányos védelemre igényt tartó cselekményről, avagy vandalizmusról van-e szó, az egyedi tényállás elemei alapján a bíróságok feladata. E tekintetben azonban jelentősége van annak, hogy a konkrét cselekmény mind a „véleménynyilvánító” személy szubjektív szándéka, mind az objektív értékelés szerint – legalább hipotetikusán – a nyilvánosság előtt értelmezhető közlés-e.”

Az alábbiakban kifejtettek szerint tevékenységem egyértelmű közéleti kommunikációs célt és üzenetet hordozott, ami a külvilág számára is felismerhető volt, így a véleménynyilvánítás körébe tartozott, amely a véleménynyilvánítás szabadságának alkotmányos védelme alatt áll, következésképpen nem lehet veszélyes a társadalomra, így szabálysértésként nem is büntetendő cselekmény. **Ausztriában FFP2-maszkban lehet tüntetni manapság is (2022. január).**

A fenti kormányrendelet 4. § (1) bekezdése szerint rendezvény helyszínén a résztvevők számától és a rendezvény helyszínétől függetlenül tilos tartózkodni. Gyűlés helyszínén tartózkodás tilos. A gyülekezési jog korlátozása a jelenlegi veszélyhelyzetre tekintettel alapjogi mércével nézve is elfogadhatónak minősül: egy szokásos tüntetés még a megfelelő óvintézkedések betartása mellett is hozzájárulhatna a járvány terjedéséhez, ami a résztvevők és mások egészségét, életét is veszélyeztetné.

A gyülekezési szabadság fent ismertetett korlátozása nem jelenti azt, hogy a köztéri véleménynyilvánítás minden formája tilos lenne. Az Alaptörvénnyel ugyanis csakis egy olyan mértékű korlátozás egyeztethető össze, amelyik az elérni kívánt cél - jelen esetben a járvány elleni védekezés - eléréséhez feltétlenül szükséges és azzal arányban áll. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható [Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés].

Míg nem különleges jogrendben is korlátozhatóak alapjogaink, a veszélyhelyzetben a jogkorlátozásra az Alaptörvény is szélesebb mozgásteret enged. A veszélyhelyzet idején az alapvető jogok korlátozását kivételesen az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti mértéken túl is korlátozhatóvá teszi [Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdés]. Ez azonban nem jelenti azt, hogy az alapjogok korlátozásának a veszélyhelyzetben nem lenne mércéje, nem jelentheti azt, hogy az alapjogok bármilyen korlátozása alkotmányos lenne. Bár az Alaptörvény a veszélyhelyzetben az alapjogok

korlátozásának szigorú szükségességi és arányossági követelményeit fellazítja, nem érinti az Alaptörvénynek a jogállamiságra vonatkozó követelményét [Alaptörvény B cikk (1) bekezdés]. A jogállamiság pedig kizárja az önkényes hatalomgyakorlást. Ezért még a járvány okozta veszélyhelyzetben sem lehet olyan önkényes jogkorlátozásokat előírni, amelyek nem alkalmasak a járványveszély csökkentésére vagy következményeinek elhárítására. A korlátozások a veszély elhárításához képest nem lehetnek szélsőségesen aránytalanok. Amennyiben ezeknek a feltételeknek a különleges jogrendi intézkedések nem felelnek meg, úgy nem is alkotmányosak. A közterületi véleménynyilvánítás szabadságának gyakorlása tehát csak akkor korlátozható a veszélyhelyzetben is, ha az a különleges jogrend alapjául szolgáló helyzet, tehát a veszély elhárítását szolgálja, és a korlátozás észszerű kapcsolatban áll a járványveszély elhárításával.

A járvánnyal szembeni védekezés hatékonysága tehát vitathatatlanul megkövetel bizonyos korlátozásokat, de csak annyit, amennyi valóban szükséges a védekezéshez. A fertőzésveszély csökkentése valóban indokolhatja a személyes jelenléttel járó, hagyományos gyűlések korlátozását, a tilalom arányossága azonban még ezekben az esetekben is attól függ, hogy egy konkrét tüntetésen való részvétel növeli-e egyáltalán a fertőzésveszélyt (amit befolyásolhat többek között a jelenlévők létszáma, védőfelszerelése, illetve a megfelelő távolság tartása).

Ugyanakkor, semmiképpen sem terjedhet ki a tiltás alkotmányosan az olyan csoportos véleménynyilvánítási formákra, ahol a résztvevők nem kerülnek egymással fizikai kontaktusba, hiszen ebben az esetben kizárt a fertőzésveszély kockázata. Egy tüntetésen való részvétel szabálysértéssé nyilvánítása, ahol a résztvevők nem töltik be a teret (!), másoktól biztos távolságot tartva tiltakoznak, nemcsak szükségtelenül és aránytalan mértékben, de a járványveszély elhárítása szempontjából észszerűtlenül korlátozza a résztvevők véleménynyilvánításhoz való alapvető jogát, következésképpen ellentétes az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésével, de a B) cikk (1) bekezdésével is, amely utóbbi érvényessége a veszélyhelyzetben is érintetlen.

A fentieket, a szociális távolság általam történt betartását ez a videó is igazolja:

Sétálás 2021. március 20. Budapesten

Bár a többiek is betartották az előírásokat, a szociális távolságot, de jelen ügyben csak az releváns, hogy én igen.

A veszélyhelyzetre meghatározott magatartási szabályok kapcsán is érvényesek a társadalomra veszélyesség kapcsán kifejtettek: az olyan magatartások, amelyek nem alkalmasak a járvány terjesztésére, a társadalomra sem veszélyesek, következésképpen szabálysértés elkövetésére sem alkalmasak. Egyszerűbben: A szabályozás célja az emberek egymást megfertőzésének kockázatának csökkentése. A megfertőzés feltétele a személyes érintkezés, vagy legalábbis szociális távolságon belüli közellét. Jogszabályt a céljától eltérően nem lehet értelmezni.

Teljesen abszurd ezért is 484/2020. Korm.r. 23. §-ában foglalt a „Szabs.tv. 1. § (1) bekezdésétől eltérően (is elköveti)” kitétel. A jogalkotó nem minősíthet úgy egyes cselekményeket, hogy azok akkor is veszélyesek a társadalomra, ha esetleg nem veszélyesek, ezért nem kell vizsgálnia a társadalomra veszélyességet. AZ ABSZURDITÁS eléri az önkényes mérlegelést, mely már

alkotmányellenes, nem pusztán téves. Sérült ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése alapján a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma, s (7) bekezdése, az érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, mindezekkel összefüggésben egyrészt az önkényes mérlegelés tilalma, másrészt az eljárás alá vonti indok elbírálásához való jog ütközik. Ez utóbbi maradt el a társadalomra veszélyesség hiánya e nem bírálásával, ez utóbbi az az előttiek részeleme (nagyobb halmaztól a kisebbig: az érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, a bírósághoz fordulás joga, az önkényes mérlegelés tilalma, az eljárás alá vonti indok elbírálásához való jog). Mindez persze kihatotta VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez való jog sérelmére.

Fontos megjegyezni, hogy a kijárási korlátozás szabályai nem önmagukért valók, hanem azt a célt szolgálják, hogy a társas érintkezéseink csökkentésével lassítsuk a vírus terjedését. A jelenleg érvényben lévő veszélyhelyzetben korlátozott eszközök állnak azon polgárok rendelkezésére, akik szeretnének felelősen, a járvány kockázatait is figyelembe véve véleményt nyilvánítani. Ilyen eszköznek minősül az olyan tüntetés, ahol a résztvevők megfelelő távolságot tartanak, egymással fizikailag nem érintkeznek, véleményüknek pedig felszólalással vagy éppen ott-tartózkodással adnak nyomatékot – ezzel megfelel a magatartásuk a kijárást korlátozó szabályok céljának. Ugyan a jogalkotó a megengedett magatartások körét - a nyelvtani értelmezés alapján - taxatív listának szánta, az ennek megfelelő jogértelmezés jelen esetben alaptörvény-ellenes lenne. A jogértelmezés, amely azokat a magatartásokat nem tekinti jogszerűnek, amelyek összhangban vannak a szabályozás céljával és egyben alapjoggyakorlást is megvalósítanak, biztosan nem állja ki az alkotmányosság próbáját, hiszen legitim cél hiányában korlátoz alapvető jogot, áthágva ezzel az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében rögzített alapjogi teszt követelményeit.

Álláspontom szerint a kijárási korlátozás szabályainak eleget tettem azáltal, hogy a szociális távolságot betartva fejeztem ki a tiltakozásomat, hiszen magatartásom nem jelentett veszélyt a járvány terjedése szempontjából.

Álláspontom szerint ezekből az érvekből következően nem beszélhetünk társadalomra veszélyességről a kérdéses cselekmény kapcsán, így nem állhat fenn szabálysértési felelősség sem.

AB./

A cselekmény csekély tárgyi súlya

A Szabstv. 20. § (1) bekezdése szerint figyelmeztetés alkalmazásának akkor van helye, ha a szabálysértés az elkövetés körülményeire tekintettel csekély súlyú és ettől az intézkedéstől kellő visszatartó hatás várható. A figyelmeztetéssel a szabálysértési hatóság, illetve a bíróság a rosszhallását fejezi ki és felhívja az eljárás alá vont személyt arra, hogy a jövőben tartózkodjon szabálysértés elkövetésétől. A Szabstv. indokolása szerint a figyelmeztetés az oportunitás eszköze, a jogsértés súlytalansága esetén büntetés helyett alkalmazható, a hatóság rosszhallását kifejező, nevelő jellegű intézkedés, amely rámutat az adott jogsértés helytelen voltára és egyben felhívja az elkövető figyelmét arra, hogy a jövőben tartózkodjon a hasonló cselekményektől. Az eljáró hatóságok az ún. bagatell jogsértések akkora tömegével találkoznak nap mint nap, melyek szankcionálása akár még egyszerűsített eljárásban is messze meghaladja a jogalkalmazói kapacitásokat, ugyanakkor e cselekmények egy része az elkövetés sajátos körülményei folytán nyilvánvalóan nem is igényli az eljárás lefolytatását és büntetés kiszabását. A törvény ugyan nem ad részletes szempontokat az intézkedés alkalmazásához, de utal arra, hogy mind a cselekménnyel (tárgyi körülmények), mind

pedig az eljárás alá vont személlyel összefüggő (alanyi körülmények) tényezőket mérlegre kell tennie a jogalkalmazónak, ha lemond a büntetés alkalmazásáról. A Szabstv. 21. §-a szerint a büntetést és az intézkedést úgy kell megállapítani, hogy igazodjék a szabálysértés súlyához. Az eljárás alá vont személy személyi körülményeit annyiban kell figyelembe venni, amennyiben azok a szabálysértési hatóság vagy a bíróság rendelkezésére álló adatokból megállapíthatóak. A büntetés kiszabásakor és az intézkedés alkalmazásakor – e törvény, vagy törvény felhatalmazásán alapuló kormányrendelet eltérő rendelkezése hiányában – figyelembe kell venni a szabálysértés elkövetésének időpontját megelőző két éven belül az eljárás alá vont személy szabálysértés miatt történt felelősségre vonását. Enyhítő körülményként kell figyelembe venni az eljárás alá vont személy hatóságokkal való együttműködését.

Feltéve, de meg nem engedve, hogy az eljárás alapját képző cselekmény veszélyes a társadalomra, úgyszólván megállapítható, hogy annak a tárgyi súlya rendkívül csekély. *Mivel pedig demokratikus jog gyakorlásáról van szó, a fokozott óvatosság elvárható lett volna a jogalkotótól és a jogalkalmazótól. Sérült ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése alapján a tisztességes tárgyaláshoz való jog, részeleme az önkényes mérlegelés tilalma, s (7) bekezdése. Mindez persze kihatotta VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez való jog sérelmére.*

Itt is ki kell arra térnem, hogy teljesen abszurd ezért is 484/2020. Korm.r. 23. §-ában foglalt a „Szabs.tv. 1. § (1) bekezdésétől eltérően (is elköveti)” kitétel. A jogalkotó nem minősíthet úgy egyes cselekményeket, hogy azok akkor is veszélyesek a társadalomra, ha esetleg nem veszélyesek, ezért nem kell vizsgálnia a társadalomra veszélyességet.

AC./

A Rendelet jelen indítvánnyal kifogásolt rendelkezései a Panaszosnak az Alaptörvény VIII. cikk (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez fűződő jogát sértik, figyelemmel arra is, hogy a Rendelet megalkotása során a Kormány az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésébe ütköző módon túlterjeszkedett a sarkalatos törvényben rá ruházott rendeletalkotási jogkörön. A Rendelet egyúttal az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe ütköző módon hátrányosan megkülönbözteti azokat, akik a járvány idején gyülekezési joguk gyakorlása céljából gyűlnek össze azokkal szemben, akik más jog (pl. vallásszabadság, kegyeleti jog), vagy az alapjog gyakorlásához nem köthető egyéb tevékenységek (sorban állás, kaszinózás, stb.) céljából gyűlnek össze.

A Kormány túlterjeszkedett az Alaptörvény által rá ruházott rendeletalkotási jogkörön.

A gyülekezési jog korlátozásának Alaptörvény által kijelölt keretei

A jelen indítvánnyal támadott Rendelet bevezető rendelkezései szerint a Rendeletet “a Kormány az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében meghatározott eredeti jogalkotói hatáskörében, figyelemmel a katasztrófavédelemről és a hozzá kapcsolódó egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXXVIII. törvény 51/A. §-ára” alkotta.

Az Alaptörvény hivatkozott 53. cikk (2) bekezdése szerint “[a] Kormány a veszélyhelyzetben rendeletet alkothat, amellyel - sarkalatos törvényben meghatározottak szerint - egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, valamint egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat.” Az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése szerint veszélyhelyzetben “az alapvető jogok gyakorlása - a II.

és a III. cikkben, valamint a XXVIII. cikk (2)-(6) bekezdésében megállapított alapvető jogok kivételével - felfüggeszthető vagy az I. cikk (3) bekezdése szerinti mértéken túl korlátozható.”

A Panaszos nem vitatja, hogy az Alaptörvény fenti szabályai alapján a Kormánynak valóban lehetősége nyílik arra, hogy a gyülekezési jogot - mint alapvető jogot - veszélyhelyzetben az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése szerinti mértéken túl is korlátozza, vagy annak gyakorlását akár fel is függeszse. Ez a lehetőség azonban nem korlátlan. Az Alaptörvény még veszélyhelyzetben sem ad teljesen szabad kezet a Kormánynak az alapvető jogok korlátozására, mivel a korlátozásoknak ebben az esetben is meg kell felelniük az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak. Az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése csupán tovább bővíti a rendeleti úton bevezethető korlátozások tárgykörét, kiterjesztve azt az alapvető jogok körére is, de ugyanúgy, ahogy bármely más korlátozás esetén, az alapvető jogok korlátozása esetén is, a Kormánynak meg kell felelnie az Alaptörvény 53. cikk (2) bekezdésében foglaltaknak. Vagyis a Kormány rendeletalkotási jogkörét kijelölő alaptörvényi rendelkezések alapján veszélyhelyzetben a Kormány a gyülekezési jogot valóban korlátozhatja rendeleti úton, de csak a sarkalatos törvényben előírt szabályok szerint.

A gyülekezési jog korlátozásának sarkalatos törvény által kijelölt keretei:

A veszélyhelyzetre irányadó sarkalatos törvény - a Katv. - tovább pontosítja a veszélyhelyzetben a Kormány által bevezethető, lehetséges korlátozások körét és mértékét, és garanciális feltételeket szab a rendeletalkotási jogkör gyakorlásához. A Katv. két, egymással párhuzamos jogalapot is biztosít a Kormány számára arra, hogy veszélyhelyzetben a gyülekezési jogot korlátozó intézkedéseket vezessen be.

(1) Egyfelől, a Katv. 49. § (3) bekezdése a veszélyhelyzetben általában irányadó szabályként rögzíti, hogy a Kormány előírhatja, “hogy közterületen rendezvény, nyilvános gyűlés megtartását a rendőrség a védelmi érdekek sérelme esetén megtiltsa.” E sarkalatos törvényi rendelkezés szerint a Kormány veszélyhelyzetben

(i) csak a védelmi érdekek sérelme esetén ad lehetőséget a gyűlések megtiltására; vagyis feltételhez köti a gyűlések veszélyhelyzetben történő megtiltását, és nem generálisan ad lehetőséget a tilalom elrendelésére, meghagyva a gyülekezési hatóság mozgásterét a mérlegelésre;

(ii) csak a rendőrség számára írhatja elő kötelezettségként a szélesebb körű tiltást, (tehát a norma címzettjei ebben az esetben nem az alapjog gyakorlására jogosult személyek, hanem a gyülekezési hatóság); vagyis a Kormány nem arra kap felhatalmazást, hogy közvetlenül maga tiltsa meg a gyűlések megtartását, hanem arra, hogy gyülekezési törvény által előírtaknál tágabb körben tegye lehetővé a rendőrség számára a tiltást;

(iii) csak közterületen tartandó gyűlések megtiltását teszi lehetővé, és nem a gyűlés valamennyi formájának tilalmát.

A Kormány által bevezetett generális tilalom a fenti feltételek egyikének sem felel meg, mivel feltétel nélküli tiltást tartalmaz, amelynek alanyai közvetlenül a gyülekezési jog gyakorlására jogosult személyek, ráadásul kizárja a mérlegelés lehetőségét, ezzel a védelmi érdek sérelmének figyelembevételét, vagyis a Rendelet sem formailag, sem tartalmilag nem a Katv. 49. § (3) bekezdése alapján kapott felhatalmazáson alapszik (A Rendelet maga sem a Katv. 49. § (3) bekezdésére vezeti vissza a Kormány jogalkotási jogkörét, hanem a Katv. 51/A. § (1) bekezdésében kapott felhatalmazásra.).

(2) Másfelől jogalapot jelent a Katv. 51/A. § (1) bekezdése, amely a tömeges megbetegedést okozó humánjárvánnyal összefüggő veszélyhelyzetre irányadó rendeletalkotási jogkört rögzíti, és amelyre maga a Rendelet is visszavezeti a Kormány jogalkotási hatáskörét. E szerint a Kormány "az élet- és vagyonbiztonságot veszélyeztető tömeges megbetegedést okozó humánjárvány megelőzése, illetve következményeinek elhárítása, a magyar állampolgárok egészségének és életének megóvása érdekében kihirdetett veszélyhelyzetben - a 21-24. alcímben meghatározott rendkívüli intézkedéseken és szabályokon túl - az állampolgárok élet-, egészség-, személyi-, vagyon- és jogbiztonságának, valamint a nemzetgazdaság stabilitásának garantálása érdekében rendeletével egyes törvények alkalmazását felfüggesztheti, törvényi rendelkezésektől eltérhet, és egyéb rendkívüli intézkedéseket hozhat."

A Katv. 51/A. § (1) bekezdése szerinti rendkívüli jogalkotási jogkör azonban nem korlátok nélküli. A törvények alkalmazásának felfüggesztésére, a törvényi rendelkezésektől való eltérésre vagy más rendkívüli intézkedések bevezetésére (a továbbiakban együtt: Rendkívüli Intézkedés) két garanciális feltétel mellett van lehetőség:

(i) egyrészt, a Katv. 51/A. § (1) bekezdése szerint a Rendkívüli Intézkedést az állampolgárok életének, egészségének védelme, személyi-, vagyon- és jogbiztonságának, valamint a nemzetgazdaság stabilitásának garantálása érdekében lehet csak bevezetni;

(ii) másrészt, a Katv. 51/A. § (2) bekezdése szerint a Kormány a rendeletalkotási jogkörét "a szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan - a humánjárvány megelőzése, kezelése, felszámolása, továbbá káros hatásainak megelőzése, illetve elhárítása céljából gyakorolhatja."

Vagyis a Kormány rendeletalkotási jogkörét kijelölő alaptörvényi és sarkalatos törvényi rendelkezések alapján a gyülekezési jog kormányrendelet útján történő korlátozása csak akkor felel meg az Alaptörvénynek, ha az állampolgárok életének, egészségének védelme, személyi-, vagyon- és jogbiztonságának garantálása érdekében történik ÉS ha a korlátozás a humánjárvány megelőzése, kezelése, felszámolása céljából, e céllal arányosan, a szükséges mértékben valósul meg.

A Kormány az Alaptörvény által kijelölt fenti garanciális korlátozásokat figyelmen kívül hagyva alkotta meg a Rendelet 4. § (1) bekezdését és az 5. § (1) és (2) bekezdését.

A generális tilalomhoz fűzött szankció dermesztő hatást gyakorol

Az alaptörvény-ellenességet már önmagában a Rendelet által előírt generális tilalom megvalósítja, figyelemmel arra, hogy a jogkövető polgárokat megfosztja az alapjog gyakorlásának lehetőségétől. A gyűlések szervezésének tilalmát és a gyűlésen való részvétel tilalmát elrendelő szakaszok alaptörvény-ellenessége mellett azonban a Rendelet szankciókat megállapító 22. § (2) bekezdése és a 23. § bekezdése is alapjogsértő, mivel a tilalom megsértőivel szemben rendkívül súlyos bírságszankciók alkalmazását helyezi kilátásba. A Rendelet a gyűlések résztvevőivel szemben szabálysértési eljárás lefolytatását és a személyenként akár 500.000,- Ft-os szabálysértési bírság alkalmazását helyezi kilátásba, ami két fő részvétele mellett már 1.000.000,- Ft-os, egy tízfős tüntetés esetében 5.000.000,- Ft-os bírságot eredményez. Még ennél is erőteljesebb dermesztő hatást gyakorol a gyűlések szervezőivel szemben kilátásba helyezett közigazgatási bírság, amelynek összege akár 1.000.000,- Ft-ig is terjedhet.

Az aránytalan összegű bírságtételek jó eséllyel eltántorítják a közügyekben véleményüket kifejezni, kollektíven tiltakozni kívánó polgárokat a publikus véleménynyilvánítástól, A súlyos szankciók erőteljes dermesztő hatást gyakorolhatnak még azokra a személyekre is, akik rendszeresen vesznek

részt tüntetéseken, demonstrációkon, és elriaszthatják a véleménynyilvánítás gyülekezés formájában történő gyakorlásától. Különösen súlyos a szervezőkkel szembeni fellépés, ami nem csupán a bírság összegében, hanem a szankció jellegében is megmutatkozik: míg a gyűlések résztvevőivel szemben szabálysértési eljárás keretében szabálysértési bírság kiszabására van lehetőség, a szervezőkkel szemben közigazgatási bírságot szab ki a rendőrség. A közigazgatási bírság esetében nincs lehetőség a bírság méltányossági alapon történő mérséklésére vagy elengedésére. A közigazgatási bírság nem változtatható át, viszont adók módjára behajtható, vagyis munkabérből vonják le, ingó/ingatlan vagyona-ra hajtják végre.

A súlyos bírságszankciók kilátásba helyezése mellett bevezetett generális gyülekezési tilalommal a szabadság lényege vesz el: a kollektív véleménynyilvánításhoz fűződő jog szabad gyakorlását felszámoló alaptörvény-ellenes rendelkezések végrehajtását alaptörvény-ellenes szankciók biztosítják. A polgároknak a gyülekezési joguk bármilyen formában történő gyakorlása során számolniuk kell a komoly egzisztenciális következményekkel járó szankciók alkalmazásával.

Sérült ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése alapján a tisztességes tárgyaláshoz való jog, s a diszkrimináció tilalma (az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése). Mindez persze kihatotta VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez való jog sérelmére.

A GENERÁLIS TILALOM AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI EGYEZMÉNYÉBE ÜTKÖZIK:

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „a békés gyülekezéshez való jognak kitüntetett szerepe van az alapjogok rendszerében egy demokratikus jogállamban. Ez ugyan nem vezet arra, hogy ez a jog korlátozhatatlan lenne, de mindenképpen azzal jár, hogy a békés gyülekezéshez való jognak valójában igen kevés joggal szemben kell csak engednie, korlátozását pedig szorosan behatárolják a Magyarország által elfogadott nemzetközi egyezmények előírásai.” [az Alkotmánybíróság 13/2016. (VII. 18.) AB határozata, 30. pont]

Az Emberi Jogok Európai Egyezményének (EJEE) 11. Cikk 2. pontja szerint a gyülekezési jog „gyakorlását csak a törvényben meghatározott, olyan korlátozásoknak lehet alávetni, amelyek egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság vagy közbiztonság, a zavargás vagy bűnözés megakadályozása, a közegészség, az erkölcsök, illetőleg mások jogai és szabadságai védelme érdekében szükségesek.” Az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) a gyülekezési jog korlátozásával összefüggésben hangsúlyozta – figyelemmel az EJEE 11. Cikk 2. pontjában foglaltakra –, hogy annak kizárólag olyan indokból lehet helye, amely egy „demokratikus társadalomban szükséges”. Ez pedig feltételezi, hogy „a beavatkozás »nyomás társadalmi szükséglet«-nek tesz eleget, s – különösen – hogy arányos az elérni kívánt céllal” [Patyi és Mások kontra Magyarország (5529/05), 2008. október 7., 38. bekezdés]. Hivatkozunk emellett a Szerdahelyi vs. Magyarország ügyre (303085/07., 2012. január 17.), amelyben az EJEB megállapította, hogy a gyülekezési jog kizárólag törvényben előírt ok alapján korlátozható, a jogalap hiánya már önmagában megalapozza az Emberi Jogok Európai Egyezményének sérelmét. A fenti IV. pontban részletesen kifejtettek szerint sem az Alaptörvény, sem a sarkalatos törvények nem adtak lehetőséget a Kormánynak a generális tilalom bevezetésére, vagyis a generális tilalomnak nincs törvényi alapja.

Egy politikai célú gyűlés megtartása a járványveszély szempontjából semmiben sem különbözik a veszélyhelyzetben minden korlátozás nélkül szabadon végezhető tevékenységektől. Az áruház vásárlás, Budapest belvárosi utcáiban a parkolás vagy akár a közutakon történő közlekedés a járványhelyzetben semmiféle korlátozás alá nem esik, holott a vírus terjedése szempontjából

pontosan ugyanilyen kockázatot hordoznak, mint pl. egy tüntetésnek minősített esemény.

Az Alkotmánybíróság és az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) gyakorlata egybehangzóan arra a következtetésre jutott, hogy a közterületek gyülekezés céljából történő igénybevétele a rendeltetésszerű használat része. A Patyi és mások kontra Magyarország ügyben ([5529/05] 42-43) az EJEB kimondta, hogy: „a tüntetések, és általában a gyülekezési jog gyakorlása a közterületek éppoly legitim használatának minősülnek, mint a közterületek olyan ismerősebb, hétköznapi igénybevételei, mint a kereskedelmi tevékenység, illetve a gyalogos és járműközlekedés”. Ugyanez az elv a magyar alkotmánybírósági gyakorlatban a 3/2013. (II. 14.) AB határozatban a következőképpen jelenik meg: „Tekintettel arra, hogy a közterületek egyik rendeltetése tradicionálisan éppen az, hogy a nyilvánosság egyik legkézenfekvőbb, mindenki által hozzáférhető fórumai legyenek, ezért a közterületen tartandó rendezvények különösen erős alkotmányjogi védelemben részesülnek.”

A Panaszos szerint a fenti alkotmányos védelem a járvány idején is ugyanúgy érvényesül: a közterületek gyülekezés céljából történő igénybevétele a koronavírus járvány idején is biztosítani kell. Az EBESZ Békés gyülekezés jogával kapcsolatos irányelvei szerint: “Azon ritka esetekben, amikor mások egészségének veszélyeztetése alapot adhat egy vagy több gyűlés korlátozására, a korlátozás alkalmazására csak akkor kerülhet sor, ha a személyek más hasonló csoportosulása is korlátozott. Vagyis, a közegészség védelme érdekében alkalmazott korlátozás megalapozottságához hasonló korlátozást kell bevezetni az iskolalátogatásra, koncertekre, sportra és más olyan tevékenységekre, ahol az emberek általában összegyűlnek - ODIHR Guidelines on Freedom of Peaceful Assembly, 76. pont.<https://www.osce.org/files/f/documents/4/0/73405.pdf>.”

A fenti nemzetközi és alkotmányos követelményekkel ellentétes módon, míg az előírt védelmi intézkedések (távolságtartás, maszkhasználat) mellett állampolgárok százai jártak egyidejűleg vásárolni plázákba az ünnepekre, álltak sorban közterületen a postahivatalok, webáruházi átvevőpontok, kaszinók és egyéb kiskereskedelmi létesítmények előtt, a Panaszos semmilyen formában nem élhet a kollektív véleménynyilvánítás lehetőségével.

AD./

Továbbá az eddigiek nem várt elfogadása esetére összefüggésben az előbbiekkal is:

Hivatkozom amúgy a IV/1875/2017. számú AB határozatra is: Ezen AB határozat alapján is indokolatlan a szabálysértési eljárás alá vonásom.

Továbbá a 75/2008 AB határozat a Loppert-ügy kapcsán az egykori miniszterelnök lehazaárulkozásánál a véleménynyilvánítási és gyülekezési szabadság elsőbbségét rögzítette az alakilag esetleg szabálysértésnek minősíthető cselekmények és szankcionálásához fűződő társadalmi érdekhez képest. A véleménynyilvánítási szabadság kitüntetett alkotmányos alapjog. Ezen ügyben egy joghézag képezte a spontán gyülekezés akadályát, a jelen ügyben érintett dudálós tüntetésnek pedig a járványügyi kijárási korlátozások, ezen analógia alkalmazását kérem, méghozzá a javamra. Idézem: „Az Alkotmánybírósághoz fordult a Pécsi Városi Bíróság bírása is, aki - egy szabálysértési eljárás felfüggesztésével egyidejűleg - azt kezdeményezte, hogy a testület állapítsa meg: a Gytv. 6. §-a ellentétes az Alkotmány 62. §-ával, ezért a 15.sz.1974/2007. számú ügyben nem alkalmazható. Az eljárás alapjául szolgáló ügyben a Pécsi Rendőrkapitányság pénzbírsággal sújtotta az eljárás alá vont személyt, mert a miniszterelnök pécsi látogatásakor spontán összegyűlt személyeket arra hívta fel, hogy vonuljanak át egy másik helyszínre. A hatóság álláspontja szerint a be nem jelentett

demonstráció szervezése a szabálysértésekről szóló 1999. évi LXIX. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 152. § (1) bekezdésébe ütköző, gyülekezési joggal visszaélés szabálysértésének minősül. A Pécsi Városi Bíróság bírása úgy ítélte meg, hogy a Gytv. által előírt előzetes bejelentési kötelezettség nem biztosít lehetőséget a spontán, békés demonstrációkra. A bíró - álláspontja alátámasztásaként - hivatkozott az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Bukta és társai kontra Magyarország ügyben hozott ítéletére.” – Ezen ügy bírói döntéséről: <https://www.origo.hu/itthon/20030131megszuntettek.html> Akkoriban a jelenlegi kormánypart egyetértett e döntéssel, így érthetetlen, hogy kormányzati pozícióban már nem ez a véleménye....

Csak remélni tudom, hogy nem egy megfélemlítő hatósági végzés-sorba illeszkedik a megbüntetésem, ezen rossz látszat elkerülésére is törekednie kell a Tisztelt Szabálysértési Hatóságnak. A Facebook-posztok miatt becsületes polgárokat vittek el a rendőrök, részletek itt

Társadalomra veszélyesség nélkül tehát nincs szabálysértés.

A veszélyeztetés hiányára egyértelműen utal, hogy 2020-ban Dzsudzsák Balázs válogatott labdarúgó kijárási korlátozást megszegő magatartását maga Orbán Viktor miniszterelnök helyeselte és az is, hogy egy államtitkár részvételével megtartott utcai buli szinte tömegrendezvény jellegűt öltött. Részletesebben itt:

Míg én a fentiek szerint senkit sem veszélyeztettem, betartottam a szociális távolságtartást.

Bizonyítási indítványom volt e vonatkozásban a Miniszterelnökség megkeresése a fenti válogatott labdarúgó karantén alóli felmentése indokairól, (majd ezek alkalmazása a javamra)

Miként az 1950-es években a padlóössprés, jelenleg a Kormány szociális szadizmusa elleni tiltakozások erkölcsi értéke is a társadalomra veszélyesség hiányához vezet, hiszen rendkívül veszélyes a járvány szociális hatásainak tompításának elmulasztása, csak egyes gazdasági szereplők támogatása a magyar emberek védtelen tömegeinek egészségére, életére.

Álláspontom szerint ezekből az érvekből következően nem beszélhetünk se járványügyi veszélyeztetésről, se társadalomra veszélyességről sem a kérdéses cselekmény kapcsán, így nem állhat fenn szabálysértési felelősség sem.

Mivel a vallási rendezvényen részvétel sem büntetendő a jogalkalmazói (rendőri, bírói) gyakorlatban, ezért sem alapos a szankció. Hiszen a hatósági fellépés tömeges mellőzése, az én esetemben pedig alkalmazása diszkrimináció, furcsa érzetet kölcsönöz - mint az 1950-es években a só íze a megkínzottak felnyitott talpbőre alatt – a jelenlegihez hasonló határozatok megszületésének.

Az azonos helyzetet, mely alapja a diszkriminációnak a fentiek, tehát az állami mainstream nézetek, itt állami járványügyi nézetek elleni tiltakozói csoportokhoz tartozás adja (ez az Alkotmánybíróság hiánypótlásra felhívása egyik eleme). Mindenképpen lényeges elem a „tüntethetők-nem tüntethetők,” kérdése, így a hátrányos megkülönböztetés másik definíciós bázisa is rögzítendő. Sérült ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése alapján a tisztességes tárgyaláshoz való jog, s a

diszkrimináció tilalma (az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése). Mindez persze kihatotta VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez való jog sérelmére.

Alkotmánybírósági eljárás indítványozása iránti intézkedés iránti kérelem, melyet szintén nem bírált el a bíróság:

A 484/2020. (XI.10.) Korm.r. 23. §-ának (1) bekezdése „a Szabstv. 1. § (1) bekezdésétől eltérően szabálysértést követ el, aki...” kitétele alkotmányellenesen kizárja a társadalomra veszélyesség vizsgálatát. Kérem ezért a Tisztelt Hatóságot, hogy az Abtv. 24. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján forduljon az alapvető jogok biztosához, hogy kezdeményezze ezen jogszabályhely alkotmányellenességét. Az engem ezen és további okok miatt felmentő döntés ráér az alkotmánybírási döntés végéig. Az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése szerinti intézkedés, előírás időben nem alkalmazható a veszélyhelyzet megszűnése után (elbírálás esetleges ideje), az ezzel ellentétes gyakorlat sérti az XXVIII. cikk (1) bekezdését is, de a 23. § (1) bekezdése előbbi fordulata önmagában is, mert a társadalomra veszélyesség, mint az elítélés feltétele nem csorbítható ősi alkotmányos jogelv.

A bírói indokoláshoz való jog tehát súlyosan sérült. Ennek elmulasztása tehát olyan bírósági hiba, mely egyértelműen önkényes, minden ésszerűséget, a fenti jogi előírás egyszerű nyelvtani értelmezését is sérti, a „fekete fehér”-jellegűvé vált a hazai bírói jogban, így a hatékony érdemi döntéshez, jogorvoslathoz és így indokoláshoz való jogba is ütközik, a fegyveregyenlőséget is sérti. Ezzel az Alaptörvény **XXVIII. cikke (1) bekezdése (tisztességes tárgyaláshoz való jog) és (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, és ezekkel összefüggésben a fegyveregyenlőség elve is sérült és a VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt (békés gyülekezéshez való jog) jogba és az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe (diszkrimináció tilalma).**

B./ Szintén egyértelmű önkényes mérlegelés tilalmába ütköző, **de egyben és ezzel a gyülekezési jogot sértő Alaptörvényt sértés** maga a nem arányos, nem szükségszerű korlátozás a következők szerint:

A veszélyhelyzet, a járványkezelés, mások élethez, testi épséghez való joga önmagában egy elismert, nem alkotmányellenes jogelv és eljárási szabály, parttalan alkalmazása azonban már Alaptörvényt sértő. **A parttalan alkalmazása jelen ügyben egyértelműen megvalósult.**

Mindez egyrészt nem választható el teljes mértékben az A./ pontban írtaktól, de nem kizárólag abban rejlik. Tehát az A./ pontban írt alkotmányos érvek mindegyike egyben a gyülekezéshez való jog sérelmét okozták.

*Az azonos helyzetet, mely alapja a diszkriminációnak a fentiek, tehát az állami mainstream nézetek, itt állami járványügyi nézetek elleni tiltakozói csoportokhoz tartozás adja (ez az Alkotmánybíróság hiánypótlásra felhívása egyik eleme). Mindenképpen lényeges elem a „tüntethetők-nem tüntethetők,” kérdése, így a hátrányos megkülönböztetés másik definíciós bázisa is rögzítendő. Sérült ezzel az Alaptörvény **XXVIII. cikke (1) bekezdése alapján a tisztességes tárgyaláshoz való jog, s a diszkrimináció tilalma (az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése). Mindez persze kihatotta VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez való jog sérelmére.***

Továbbá a gyülekezési jog azért is sérült, mert a korlátozás indoka bizonyítatlan és alapos vizsgálat, szükségességi arányossági teszt nem került elvégzésre a bíróság által:

A [19] szerinti bekezdés csak arról szól, hogy elvben lehetséges a korlátozás, azaz a jogalap létezése és indokoltága közzé tett a bíróság egyenlőségjelet !

[19] A bíróság az eljárás alá vont személynek a 484/2020. (XI.10) Korm. rendelet Alkotmánybírósági felülvizsgálatával kapcsolatban való hivatkozását illetően rámutat arra, hogy egyetlen AB határozat sem semmisítette meg a Korm. rendelet hatályos rendelkezését, csak a jogalkotó részére szabott kötelező útmutatásokat a jövőre nézve. Ebből következik, hogy eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában a szabálysértési hatóság és a bíróság eljárásában változatlan tartalommal a hivatkozott rendelkezés az irányadó, attól mérlegelés útján főleg nem lehet eltérni.

Az eljárás alá vont személy védekezése alapvetően az Alaptörvény rendelkezéseinek az általános értelmezésén és magyarázatán alapul, s figyelmen kívül hagyja, hogy a pandémia okozta fokozott veszélyhelyzet nemcsak Magyarországon, hanem a világ minden pontján szükségszerűvé tette a védelmi intézkedések bevezetését, az emberi élet és egészség védelme érdekében az alapvető személyiségi és egyéb jogok korlátozását, s eme tilalmak betartásának a szigorú ellenőrzését. Ezt a tendenciát követte a Korm. rendelet 23.§ (1) és (2) bekezdése – beleértve törvényi szinten a Szabs. tv. 239/A. § (1) bekezdés a) pontját is –, amely a védelmi intézkedésekre vonatkozó tilalom betartásának a megszegését szabálysértési kategóriába emelte, s a hozzá fűzött pénzbírság minimumát az eddig nem ismert legmagasabb, 500.000,-Ft összegben határozta meg. Az eljárás alá vont személy cselekvősege társadalomra veszélyességének a hiánya ilyen jogszabályi háttérrel körbe véve kizárt.

Nincs bizonyíték a mainstream orvostudomány igazságára. Magam a csatolmányokban és az alábbiakban megjelölt forrásokban írtakban hiszek, s ehhez jogom van. Tudományos, egyértelműen bizonyított cáfolat nincs, ***a jogalkotó az egyes eltérő tudományos nézetek közül a korlátozásoknál ilyen mértékű tiltásokkal, azaz ennyire egyoldalúan nem választhat ki egyet:***

<https://www.portfolio.hu/gazdasag/20211023/115-millio-eurot-adnak-vissza-azoknak-az-emberek-nek-spanyolorszagban-akiket-az-első-jarvanyhullam-idejen-megbirsagoltak-506792>

Spanyolországban visszautalják az embereknek az első járványhullám idején, a korlátozások megszegéséért kiszabott bírságokat - számolt be a spanyol sajtó az ügyben felállított tárcaközi munkacsoport döntéséről szombaton.

A belügyminisztérium adatai szerint **több mint 1,14 millió büntetést róttak ki a szabályszegőkre a 2020 március 15-e és június 21-e közötti időszakban, amelyek együttes értéke mintegy 115 millió euró (41,9 milliárd forint).**

A bírságok visszafizetésére azért kerül sor, mert **az alkotmánybíróság júliusban alkotmányellenesnek minősítette a szigorú vesztégzárát**, amely a koronavírus-járvány miatt bevezetett első szükségállapot rendelkezései között szerepelt.

Az érintett időszakban csak meghatározott esetekben, például munkavégzés, egészségügyi ellátás, élelmiszervásárlás miatt lehetett elhagyni a lakóhelyet, az üzletek közül csak azok működhettek, amelyek tevékenységét nélkülözhetetlennek minősítették.

Az alkotmánybíróság vizsgálja a második szükségállapot jogszerűségét is, amely 2020 október 25-től idén június 9-ig tartott, és az elsőhöz képest némileg enyhébb korlátozásokat tartalmazott, mint például az éjszakai kijárási tilalom vagy az utazási megszorítások.

Nürnberg 2.0: A nemzetközi büntetőper "néhány héten belül" kezdődik

Reiner Füllmich tájékoztat a "Nürnberg 2.0"-ról: A nemzetközi büntetőper "néhány héten belül" kezdődik.

Forras: uncut-news.ch; január 10, 2022

Reiner Füllmich német-amerikai ügyvéd a Maria Zeee-nek elmondta, hogy a sokak által "Nürnberg 2.0"-nak nevezett, régóta várt nemzetközi büntetőper néhány héten belül megkezdődik.

Minden valószínűség szerint egy vizsgálóbizottság fogja megvizsgálni az ügyet. Négy vezető személyiség ellen emelnek vádat: Bill Gates, Christian Drosten, Anthony Fauci és Tedros, a WHO vezetője, Füllmich kifejtette. "Nagyon magas árat fognak fizetni. Börtönbe kerülnek."

Mindenféle szakértő fog tanúskodni arról, hogy mi is történik valójában, arról a napirendről, amelynek célja, hogy elterelje a figyelmünket egyrészt a népességcsökkentésről, másrészt a népességszabályozásról - mondta az ügyvéd.

Hozzátette, hogy jelenleg egy új igazságügyi rendszer létrehozásán dolgoznak, mert a rendszer "annyira korrupt, hogy már nem támaszkodhatunk rá". "Fel kell állítanunk a saját rendszerünket" - mondta.

Az ügy fontos részét képezi a "vakcinagyártók" elleni vizsgálat, amelyet Mike Yeadon, a Pfizer korábbi alelnöke vezetett. A vizsgálat megállapította, hogy egyes vakcinatételek egyáltalán nem okoztak problémát, míg mások rendkívül veszélyesek voltak, és több ezer ember halálát okozták.

"Megpróbálják kitalálni, hogyan lehet minél több embert megölni anélkül, hogy megkongatnák a vészharangot" - mutatott rá Füllmich. "Ez ördögi. Hogy lehetnek az emberek ilyen gonoszak?"

Az ügyvéd azzal folytatta, hogy ezt az egész, évtizedek óta tartó műveletet néhány száz, legfeljebb néhány ezer ember hajtja végre. Megvesztegetéssel és zsarolással igyekeznek minél több orvost és politikust maguk mellé állítani. Gondoljunk például a rituális gyermekbántalmazásra - mondta.

"Ne add fel. Harcoljatok tovább."

A Nürnberg 2 kezdetének bejelentése ebben az angol nyelvű videóban 57 perc a cikk alján (rumble video):

Reiner Füllmich informiert über „Nürnberg 2.0“: Internationaler Strafprozess soll „in wenigen Wochen“ beginnen

Mégis korlátozták gyülekezési jogom.

C./

A 484/2020. (XI:10.) Korm.r. 23. §-ának (1) bekezdése „a Szabstv. 1. § (1) bekezdésétől eltérően szabálysértést követ el, aki...” kitétele alkotmányellenesen kizárja a társadalomra veszélyesség vizsgálatát. Az Alaptörvény 54. cikk (1) bekezdése szerinti intézkedés, előírás időben nem alkalmazható **a veszélyhelyzet megszűnése után** (elbírálás esetleges ideje), az ezzel ellentétes gyakorlat sérti az XXVIII. cikk (1) bekezdését is, de a 23. § (1) bekezdése előbbi fordulata önmagában is, mert **a társadalomra veszélyesség, mint az elítélés feltétele nem csorbítható ősi alkotmányos jogelv. Olyan magja a büntetőeljárások tisztességességnek, mely az AB szuperbíróságot elutasító szerepfelfogása ellenére is vizsgálendő.**

Az azonos helyzetet, mely alapja a diszkriminációnak a fentiek, tehát az állami mainstream nézetek, itt állami járványügyi nézetek elleni tiltakozói csoporthoz tartozás adja (ez az Alkotmánybíróság hiánypótlásra felhívása egyik eleme). Mindenképpen lényeges elem a „tüntetheték-nem tüntetheték”, kérdése, így a hátrányos megkülönböztetés másik definíciós bázisa is rögzítendő. Sérült ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése alapján a tisztességes tárgyaláshoz való jog, s a diszkrimináció tilalma (az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése). Mindez persze kihatotta VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt békés gyülekezéshez való jog sérelmére.

Az elbírálatlanság, a pusztán odavetett felületes, a korlátozás elvi lehetőségére, így a társadalomra veszélyességre vonatkozó kitételek [19] a bírósági határozatban egyben az önkényes elbírálás tilalmát is jelentette ezen szűk körben, mely azonban elég a gyülekezési jog és a tisztességes eljáráshoz való jog sérelméhez. Ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése (tisztességes tárgyaláshoz való jog) és (7) bekezdésébe (érdemi hatékony jogorvoslathoz való jog, ezzel összefüggésben a bírósághoz fordulás joga, és ezekkel összefüggésben a fegyveregyenlőség elve is sérült és a VIII. cikkének (1) bekezdésében foglalt (békés gyülekezéshez való jog) jogba és az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésébe (diszkrimináció tilalma).

Végül:

Egyik előbbi alkotmányos megsértett jog *más, nem érintett* szükséges, arányos, objektív, észszerű korlátozása sem merült fel a bíróság ítéletében sem, nem mentesül egyik sem az alkotmányértés alól ezen az alapon sem (Strasbourgi szükségességi-arányossági tesztre utalok).

A tisztességes eljáráshoz való jog csak a tárgyalás nyilvánossága tekintetében korlátozható, ez fel sem merült. A gyülekezési jog korlátozható jogszerűen akár egy járvány állami és egyéb kezelése, de jelen ügyben az arányossági/szükségességi/ésszerűségi teszt próbáját nem állta ki a korlátozás.

JOGI ÉRVELÉS HOSSZABBAN ÉS ÁLTALÁNOSABBAN:

Az előbbieken kifejtett eljárás tisztességtelenségével kapcsolatos Alaptörvényértésekhez az alábbi alkotmányjogi, nemzetközi emberi jogi háttér, alapok tartoznak:

Az előző részben kifejtve.

Az előbbieken kifejtett eljárás tisztességtelenségével kapcsolatos Alaptörvényértésekhez az alábbi alkotmányjogi, nemzetközi emberi jogi háttér, alapok tartoznak:

Természetesen az előforduló más jogági hivatkozások vonatkoznak a szabálysértési eljárásra is.

Az Alaptörvény-ellenességet megalapozza, hogy az önkényes mérlegelés tilalma az előbbieken körében súlyosan sérült a következő indokok miatt önmagában és együttesen értékelve is.

„A bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, »elszenvedői« a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogaikat és kötelességeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére.” Ezt a logikát követve az Alkotmánybíróság megsemmisítette a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvénynek (Pp.) azt a rendelkezését, amely szerint a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja, ha megállapítható, hogy „a felperes követelése nyilvánvalóan alaptalan vagy lehetetlen szolgáltatásra (megállapítására) irányul” [59/1993. (XI. 29.) AB hat.].

Az önkényes mérlegelés az eljárás alá vontnak az EJEE 6. cikkét és az Alaptörvény bekezdésében biztosított jogait is sérti. Ezzel kapcsolatban merül fel az, hogy ha a bíróság megsérti a Pp. 206. §-ban foglalt mérlegelési és jogértelmezési szabályokat (önkéntesen mérlegel vagy értelmez jogot), akkor megsérti-e a peres félnek a tisztességes tárgyaláshoz való alkotmányos jogát. Ha a bíróság önkényesen mérlegel, vagy értelmez jogot, ugyanúgy nem biztosítja az ügyfél számára a bírósághoz

való fordulás alkotmányos jogát, mivel jogellenesen nem vesz figyelembe való tényeket, vagy jogellenesen értelmez jogszabályokat. Az önkényes mérlegelés és jogértelmezés esetén a bíróság kizárja annak lehetőségét, hogy az ügyfél az alanyi jogainak érvényesítése érdekében hatékonyan fordulhasson a bírósághoz illetve, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A bírói döntésekkel szemben valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét (*Taxquet kontra Belgium*, 926/05.; 2010. november 16.; § 90.; legutóbb megerősítve: *Shala kontra Norvégia*, 15620/09.; 2012. július 10.; § 29.). A Bíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be (*Suominen kontra Finnország*, 37801/97.; 2003. július 1.; § 34.; legutóbb megerősítve: *Vojtechová kontra Szlovákia*, 59102/08.; 2012. szeptember 25.; § 35.). Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog megsértését kizárólag az alapul fekvő egyedi ügy összes körülményeinek vizsgálatát követően lehet megítélni (*Tatishvili kontra Oroszország*, 1509/02.; 2007. február 22.; § 58.; *Gradinar kontra Moldova*, 7170/02.; 2008. április 8.; § 107.; legutóbb megerősítve: *Sholokhov kontra Örményország és Moldova*, 40358/05.; 2012. július 31.; § 67.).

Az Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata, valamint Darák Péter a Kúria elnöke „A bírói hatalom kártérítési felelőssége” című tanulmányában is egyértelműen jogellenesnek tartja a bírói önkényt, miszerint:

Alkotmánybíróság IV. 333/2016 számon hozott határozata III. rész 23. pontja is megerősít: „A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.”

A tanulmányából szó szerint idézve: „A bírósági jogkörben eljáró személyek károkozó magatartása – amennyiben következmények nélkül marad – az államhatalom oldaláról nézve súlyos működési zavart eredményez; rést üt a jogállamiság, a jog uralma alá vetett állam eszméjének pajzsán, teret engedve ezzel az önkénynek.”

A bíróság önkényesen, azaz alkotmányellenesen elutasította a kérelmem. A fentiek miatt ez az álláspont közvetve szembemegy az Emberi Jogok Európai Egyezménye (Római Egyezmény) 6. cikkével, de az EU Alapjogi Charta tisztességes eljárást érintő rendelkezéseivel is.

Az indokolt bírói döntéshez való jog tekintetében az alábbi EJEB-jogesetekre hívom fel a figyelmet: Hiro Balani kontra Spanyolország, 18064/91.; 1994. december 9.; § 27. ; Ruiz Torija kontra Spanyolország, 18390/91. ; 1994. december 9. ; § 29. ; Garcia Ruiz kontra Spanyolország, 30544/96.; 1999. január 21.; § 26. A Bíróság azt is elvi éllal mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg. és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben. (Helle v. Finnország, 20772/92.; 1997. december 19. ; § 60. ; Karakasis v. Görögország, 38194/97.; 2000. október 17. ; § 27. ; Boldea v. Románia, 19997/02.; 2007. február 15. ; § 30. ; Tacquet v. Belgium, 926/05.; 2010. november 17

16. ; § 91. ; *Vojtěchová v. Szlovákia*, 59102/08. ; 2012. szeptember 25., § 51), s az semhogy az indokolás hiánya vagy fogyatékosága valamely fél írásban megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e (*Hiro Balani kontra Spanyolország*, 18064/91.; 1994. december 9. ; § 28. ; *Ruiz Torija kontra Spanyolország*, 18390/91. ; 1994. december 9. ; § 30., *Ilyadi kontra Oroszország*, 6642/05. ; 2011. május 5. ; § 44.).

A Római Egyezmény, az 1993. évi XXXI. törvény, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 13. cikke a hatékony jogorvoslathoz való jog kapcsán kimondja: bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg. Itt említendő (a két érintett felsőbb bíróság kifogásolt döntései, következtetései kapcsán), hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának a Delcour-ügyben hozott határozata szerint az egyezmény nem kötelezi a tagállamokat fellebbviteli bíróságok felállítására. Ha azonban ilyen bíróságok működnek, a 6. cikknek, tehát a tisztességes eljárás általános követelményeinek érvényesülniük kell.

A fegyveregyenlőség kapcsán (AZ EJEB 6. cikke Kézikönyvéből):

a tisztességes tárgyalás tágabb értelemben vett fogalma magában foglalja a „fegyveregyenlőség” elvét. A „fegyveregyenlőség” követelménye a felek közötti „méltányos egyensúlyként” értve elvben mind a polgári jogi, mint a büntetőjogi ügyekre vonatkozik (Feldbrugge kontra Hollandia, § 44). Tartalma a felek közötti „méltányos egyensúly” fenntartása: A fegyveregyenlőség maga után vonja, hogy mindegyik félnek elfogadható lehetőséget kell biztosítani ügye előadására – beleértve a bizonyítékait is –, olyan feltételek mellett, amelyek nem hozzák őt érdemben hátrányosabb helyzetbe a másik félhez képest: Dombo Beheer B.V.kontra Hollandia, § 33. Elfogadhatatlan, ha az egyik fél a másik fél tudomása nélkül nyújt be beadványokat a bíróságnak, amely beadványhoz utóbbinak nincs lehetősége megjegyzéseket fűzni. Egyedül a felek dolga értékelni, hogy egy beadvány érdemes-e a reakciójukra (APEH Üldözötteinek Szövetsége és mások kontra Magyarország, § 42). ... Csak a két koronatanú egyikének meghallgatását engedélyezték (Dombo Beheer B.V.kontra Hollandia, §§ 34-35).

- Az ellenérdekű fél jelentős előnyöket élvezett a releváns információkhoz való hozzáférés tekintetében, domináns pozíciót foglalt el az eljárásban és jelentős befolyást gyakorolt a bírósági értékelésre (*Yvon kontra Franciaország*, § 37).

- Az ellenérdekű fél olyan pozíciókat és funkciókat töltött be, amelyek a másik félnél előnyösebb helyzetbe hozták, és a bíróság azzal nehezítette meg a másik fél számára, hogy komolyan fellépjen az ügyben, hogy nem tette lehetővé számára a releváns irati bizonyítékok vagy tanúvallomások előterjesztését (*De Haes és Gijssels kontra Belgium*, §§ 54 és 58).

- Egy közigazgatási eljárásban a közigazgatási hatóság által adott indokolás túl rövid és általános volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a fellebbező számára, hogy indokokkal alátámasztva támadja meg a hatóság értékelését, a ténybeli kérdésekben döntő bíróság pedig nem engedélyezte a kérelmező számára, hogy érveket terjesszen elő ügye mellett (*Hentrich kontra Franciaország*, § 56).

Az Alkotmánybíróság követi az Emberi Jogok Európai Bírósága esetjogi érvelését, elveit.

EGYÉB:

Perújítást nem kezdeményeztek az ügyben, annak nincs helye.

Felülvizsgálati eljárás nincs folyamatban, annak nincs helye.

Budapest, **2002.04.11.** *(eredetileg: 2022.01.19.)*

Tisztelettel:
Stregova Erzsébet eljárás alá vont
kérelmező